

MAYA BANKS

PRVI DEL TRILOGIJE BRATOV MCCABE

V POSTELJI Z BOJEVNIKOM

Robati Višavec premaga svoje demone
in se prepusti vroči ljubezni

Štirinajsto poglavje

Poglavar McCabe in njegovi bojvniki so se vrnili v trdnjavo krepko po polnoči. Bili so umazani, krvavi in utrujeni. Kljub temu so kar prekipevali od slasti lahke zmage.

Začeli so proslavljati. Ewanu pa ni bilo do slavja. Duncan Cameron se je izognil njegovemu maščevanju. Grenko razočaranje ga je žgalo kot žerjavica. Prasca je hotel nataktniti na konico meča. Ne samo zaradi njegovega zločina pred osmimi leti, ampak tudi zaradi njegovega ravnanja z Mairin.

Možem je naročil, naj poostrijo stražo. Po poroki z Mairin ga je čakalo veliko dela. Trdnjavo je bilo treba okrepiti. Utrditi je moral tudi zavezništvo z McDonalodom.

Čeprav so ga mučile številne skrbi, je Mairin ostala na prvem mestu. Žal mu je bilo, da si jo je moral tako na hitro vzeti. Ni maral čutiti krivde. Slaba vest je bila za moške, ki delajo napake. Ewan ni hotel priznati, da je naredil karkoli narobe. A vendar je razočaral svojo nevesto. Zdaj pa ni vedel, kako naj se ji oddolži.

Z drugimi bojvniki se je okopal v jezeru. V posteljo bi včasih zlezal kar umazan, obut in oblečen. Toda takrat ga med rjuhami ni čakala ljubka mlada žena.

S telesa je spral vso umazanijo in kri. Nato se je hitro posušil. Po stopnicah se je povzpел do svoje spalnice. Iz koraka v korak se je bolj razvnmal. Dekletu je hotel pokazati ne le svojo nežnost, temveč tudi svoje goreče poželenje. Prej je

samo poskusil njene sladkosti. Zdaj pa se je hotel do sitega najesti.

Tiho je odprl vrata in vstopil. V sobi je vladala trda tema, samo žerjavica je še tlela na ognjišču. Njegova žena je z razpuščenimi svilenimi lasmi ležala na sredini postelje. Z enim kolenom je pokleknil na slamnjačo, sklonil se je, da bi jo zbudil. Takrat je opazil manjši kupček na drugi strani.

Začudeno se je namrščil in odgrnil odejo. Njegova nevesta je objemala Crispena. Glavo ji je naslanjal na prsi. Ko je opazil obe njeni roki okoli svojega sina, mu je obraz razjasnil nasmešek. Očitno je zelo resno vzela nalogo Crispenove matere. Stiskala sta se skupaj kot dva mucka na mrzlo noč.

Vzdihnil je in legel zraven žene. Nocoj je ne bo mogel buditi s poljubi in dotiki.

Stisnil se je k njima ter z eno roko objel sina in ženo. Obraz je zakopal v njene dišeče lase.

Še nikoli v življenju ni tako hitro zaspal.

Čez nekaj ur je Ewan vstal. Premikal se je tiho, da ne bi prebudil Mairin ali Crispena. V temi se je oblekel. Na poti proti vratom je s škornjem zadel ob tkanino na tleh. Sklonil se je in ugotovil, da gre za Mairinino poročno obleko.

Spomnil se je, da jo je v naglici strgal z nje. Dolgo je strmel v poškodovano tkanino. V mislih so se mu prikazale ženine široko razprte in osuple oči. Bila je tako prizadeta, da se je namrščil.

Saj je samo obleka.

Zmečkal jo je med prsti in odnesel s sabo v dvorano. Celo tako zgodaj je bilo v gradu že zelo živahno. Caelen in Alaric sta ravno pojedla. Ozrla sta se v najstarejšega brata, ki je vstopil v dvorano.

»Od poroke si se polenil,« je zategnil Caelen. »Vstala sva že pred dobro uro.«

Ewan se ni zmenil za bratovo zbadljivko. Sedel je na čelo mize. Ena od služabnic mu je prinesla pladenj hrane.

»Ewan, kakšnega vraga imaš v rokah?« je vprašal Alaric.

Ewan je ošinil Mairinino obleko. Namesto da bi odgovoril bratu, je poklical služabnico.

»Je Maddie že pokonci?«

»Je, gospodar. Naj jo pripeljem?«

»Takoј.«

Naredila je poklek in odhitela ponjo. Čez nekaj trenutkov je v dvorano prišla Maddie.

»Poglarar, klicali ste me?«

Ewan je pokimal: »Sem.« Potisnil je obleko proti njej. Presenečena jo je vzela. »Jo lahko zašijesh?«

Maddie je obračala tkanino v rokah in pregledala raztrgani del.

»Seveda, gospodar. Potrebujem samo iglo in nit. En, dva, tri bo zašita.«

»Potem pa jo takoj zakrpaj! Tvoji gospodarici bi jo rad vrnil celo.«

Maddie se je nasmehnila. V oči se ji je prikradel pomenljiv pogled. Ewan se je jezno namrščil in jo nagnal iz dvorane. Odnesla je Mairinino oblačilo in se še vedno muzala.

»Raztrgal si ji poročno obleko?« je prhnil Caelen.

»Ti pa znaš z deklinami!« je Alaric zmajeval z glavo. »Meni nič tebi nič si jo odvlekel po stopnicah. V bliskovitem času si jo razdevičil in ji vmes še razparal poročno obleko.«

Ewanu so besno zaplale nosnice: »Mairin ni nobena deklina! Pač pa tvoja svakinja. O svoji gospodarici in ženi svojega poglararja boš moral govoriti bolj spoštljivo.«

»Nisem je hotel žaliti,« je hitro zatrdil Alaric. V znamenje vdaje je dvignil roke in se zleknil nazaj.

»Kako je občutljiv, kajne?« je pripomnil Caelen.

Ewan je zabodeno pogledal najmlajšega brata in mu zaprl usta. »Danes nas čaka veliko dela. Alaric, tebe bom poslal k McDonaldu.«

Alaric in Caelen sta planila pokonci in ga nejeverno pogledala.

»Kaj?! Ewan, prasec ti je skušal ugrabiti sina!« je zagodrnjal Alaric.

»Trdi, da nima nič z ugrabitvijo. Njegov bojevnik je deloval na lastno pest. Zdaj je mrtev. Mojega sina ne bo mogel več ogrožati,« je mirno dodal Ewan. »McDonald si želi postati naš zaveznik. Njemu bo zveza bolj koristila kakor nam. Doslej se še nisem hotel pogajati z njim. A čez njegovo ozemlje vodi pot do *Neamh Álainna*. Alaric, poskušaj ga prepričati.«

»Prav,« je privolil Alaric. »Odšel bom čez eno uro.«

Alaric je stopil iz dvorane, da bi se pripravil na pot. Ewan je hitro pojedel. Skupaj s Caelenom sta zapustila stolp in odšla gledat urjenje mož.

Stala sta na dvorišču in opazovala bojevnike med vajami.

»Mairin bo treba ves čas varovati in stražiti,« je Ewan tiho dejal Caelenu. »Duncan Cameron se ji ne bo odpovedal, čeprav je poročena. Veliko dela nas čaka. Moja žena pa mora ostati na varnem v trdnjavi.«

Caelen ga je postrani pogledal in osorno zavrnil: »Nikar ne misli, da jo boš naprtil meni! Konec koncev je tvoja žena.«

»Je prihodnost za naš klan,« je dejal Ewan z nevarno tihim glasom. »Imej to v mislih, ko mi odgovarjaš, kaj boš in česa ne boš počel. Želim, da ji kažeš enako vdanost kot meni.«

»Ampak, Ewan!« je zastokal Caelen. »Zakaj moram biti ravno varuška?«

»Samo poskrbi za njeno varnost,« mu je odvrnil Ewan. »To res ne bi smelo biti tako težko.« Po koncu vaje je pomignil svojim najizkušenejšim poveljnikom, naj se mu približajo.

Gannonu, Cormacu in Diormidu je ponovil, da morajo ves čas stražiti Mairin.

»Kot želite, gospodar. A ne bo ji preveč všeč,« je pripomnil Gannon.

»Ni mi mar, kaj ji bo všeč in kaj ne,« je odvrnil Ewan. »Želim jo le obdržati in zaščititi.«

Moški so prikimali, da se strinjajo.

»Ni je treba vznemirjati. Nočem, da bi se na mojem ozemlju počutila ogroženo. Dobro jo stražite, vendar ne smete biti vsiljivi.«

»Poglavar, lahko se zanesete, da bomo gospodarico skrbno varovali,« je zatrdil Cormac.

Ewan je bil zadovoljen, da ga možje razumejo. Poslal je po sla in napisal pismo. Kralja je obvestil, da se je poročil z Mairin in naj mu pošljejo njeno doto.

V prsih se mu je po dolgih letih spet prebudilo upanje. Ni šlo več le za željo po maščevanju, temveč predvsem za prihodnost klana. Vedno je verjel, da se bodo prej ali slej maščevali za vse krivice. Z Mairinino doto pa bodo tudi lažje zaživel. Imeli bodo dovolj hrane in zalog za hude čase. Ne bo jim treba več životariti iz dneva v dan.

Dan je kar prehitro minil. Ewan je imel polne roke dela. Z Mairin se nikakor ni utegnil pogovoriti. Zanimalo ga je, kakšne volje je njegova nevesta. Hotel jo je pomiriti, da je Duncan Cameron in njegovi možje ne bodo več nadlegovali. Oddahnila si bo od skrbi in se počutila varnejšo. Nikoli in nikdar več ne bo podvomila o tem, da lahko zaščiti njo in svojo trdnjavo!

Zaradi spora med možmi je zamudil večerjo z ženo. Šel se je okopat v jezero. Čist in utrujen se je vzpenjal po stopnicah v spalnico.

Previdno je odškrnil vrata. Zagledal jo je na postelji. Prsi so se ji nežno dvigale v spancu. Vstopil je in jo hotel prebuditi. Takrat je opazil, da se je Crispin spet priplazil k njej v posteljo. Razočarano je vzdihnil. Jutri ji bo jasno in glasno povedal, da mora njegov sin spati v svoji sobi na drugi strani hodnika.

Zjutraj mu zadeve nikakor ni uspelo omeniti. Za pogovor z ženo ni dobil priložnosti, odkar se je zbudila. Opoldne je postal tako neučakan, da jo je dal poklicati k sebi.

Ko se ni odzvala, je ponjo poslal Cormaca. Tisti dan jo je stražil Diormid. Cormac se je vrnil in mu sporočil, da Mairin obiskuje kočje drugih žensk in da bo z njim govorila pozneje.

Ewan je začel grdo gledati. Cormacu je postalo zelo nerodno, ker je nevesta odkrito zavračala gospodarja.

Očitno ni šlo samo za vprašanje, kje bo spal njegov sin. Veliko bolj ga je motilo, da si žena drzne upreti njegovemu neposrednemu ukazu.

Zvečer se je potrudil in obojeval z Mairin. Videti je bila utrujena in napeta. Skrivaj ga je pogledovala, kot da bo vsak hip planil čez mizo in jo odvedel v spalnico.

Ewan je vzdihnil. Njuna poročna noč res ni bila najlepša. Nič čudnega, da je bila mlada nevesta tako preplašena. Jeza se mu je malo podela. On mora pomiriti njene bojzani in skrbi.

Zlahka ji je ponudil svojo zaščito in varstvo. Tudi zakonska zvestoba se mu je zdelala samoumevna. Njegovi ženi ne bo nikoli nič manjkalo, dokler bo živel. Takšne lastnosti in vrline so bile bistvo vsakega bojevnika. Kaj pa nežnost in razumevanje? Le kako naj jo pomiri s prijaznimi besedami? Vsako prigovarjanje in prilizovanje se mu je resnično upiralo.

Misli so se mu gotovo kazale na obrazu. Mairin ga je osuplo pogledala. Takoj nato je vstala in se opravičila. Moža ni niti vprašala, ali lahko odide od mize. Nekaj je zamrmrala Crispenu. V usta si je stlačil hrano in planil na noge. Prijel jo je za roko in odpeljal proti stopnicam.

Ewan je zožil oči. V tistem trenutku je spregledal ženo zvihačo. Crispena je jemala v zakonsko posteljo, da bi se izognila moževim pozornostim. Če ne bi bil tako razkačen, bi celo občudoval njeno prebrisanost.

Vstal je in pokimal Caelenu. Raje bi šel na bojišče kot v spalnico reševati zakonske težave. Niti sanjalo se mu ni, kaj naj stori s svojo novo ženo.

Za začetek bi ji lahko zabičal, da ga mora ubogati. Potem pa bi ji preprosto ukazal, naj se ga neha bati.

S tem pametnim načrtom v glavi se je odločno odpravil do njune sobe in odprl vrata. Mairin se je zasukala in ga presenečeno pogledala.

»Ali kaj potrebuješ, poglavar?«

Dvignil je obrv: »Ali ne smem vstopiti v lastno spalnico?«

»Oh, seveda smeš,« je vsa zardela in prižela Crispena k sebi.

»A po navadi ne hodiš tako zgodaj spat. Nisem te še pričakovala ...«

Sredi stavka je utihnila. V obraz je postala še bolj rdeča. Ustnice je stisnila tesno skupaj, kot da noče črhniti niti besedice več.

Ewan si ni mogel pomagati, da je ne bi malo podražil: »Dekle, nisem vedel, da že tako dobro poznaš moje spalne navade.«

Rdečica ji je izginila z obraza. Besno ga je pogledala.

Odločen je bil, da jo pouči. Z ukrivljenim prstom je pomignil Crispenu. Deček se je nerad ločil od Mairin in se mu približal. Ewan mu je položil roke na ramena.

»Sinko, nocoj boš spal v svoji sobi.«

Mairin je že hotela ugovarjati. S strogim pogledom jo je hitro utišal. Tudi Crispen se z njim ni strinjal, vendar je bil bolj ubogljiv. Vsaj večinoma.

»Prav, očka. Lahko poljubim mamico za lahko noč?«

Ewan se mu je nasmehnil: »Seveda.«

Crispen je stekel k Mairin in ji pustil, da ga dolgo objema. Poljubila ga je na vrh glave. Nazadnje ga je spet stisnila k sebi. Crispen se je vrnil k Ewanu. Z resnim obrazom je obstal pred njim.

»Lahko noč, očka.«

»Lahko noč, sinko.«

Ewan je počakal, da je Crispen zapustil sobo. Nato se je obrnil k Mairin. Dvignila je glavo. V očeh ji je gorelo kljubovanje. Očitno je bila pripravljena na spopad. Ob tem se je skrivaj namuznil. V resnici se je veliko več smehljajal, odkar je prišla v njegovo življenje.

»Ko te dam poklicati, se moraš odzvati,« je začel. »Pričakujem – ne – *zahtevam*, da me ubogaš. Ne bom dopustil, da se mi upiraš.«

Našobila je usta. Sprva je mislil, da se je prestrašila. Potem pa je spoznal, da je besna.

»Celo ko zahtevaš kaj neumnega?« je zaničljivo prhnila.

Namrščil je obrv: »Je bilo neumno, ko sem zahteval, da prideš k meni? Hotel sem se pogovoriti s tabo. Moj čas je dragocen.«

Odprla je usta in jih spet zaprla. Morda je kaj zamomljala v brado. A tega seveda ni slišal.

»S tem sva torej razčistila. Vesel sem, da se tako posvečaš mojemu sinu. Toda spalnico si deli z drugimi grajskimi otroki.«

»Moral bi spati pri mami in očetu,« je bleknila.

»Včasih res,« se je strinjal. »Tako j po najini poroki pa zagotovo ne.«

»Kaj ima najina poroka s tem?« je zamomljala.

Vzdihnil je in poskušal krotiti nestrpnost. To dekle ga bo še pokončalo!

»Z ženo ne morem občevati, če imam v postelji sina,« je zategnil.

Ozrla se je proč in zvijala roke pred sabo. »Če te ne moti, raje ne bi ... občevala.«

»Dekle, kako naj potem dobiva otroka?«

»Morda sem že noseča,« je pripomnila in zavihala nos. S previdnim in upajočim pogledom mu je predlagala: »Kaj, če bi še malo počakala? Očitno se ne znaš ljubiti, jaz pa tudi ne.«

Ob njenih besedah je kar zazijal. Gotovo je ni prav slišal. Ne zna se ljubiti?! Zaprl je usta in jih znova odprl. Nejeverno je tlesknil z ustnicami.

»Splošno znano je, da je lahko moški samo dober ljubimec ali dober bojevnik,« je skomignila z rameni. »Ti se znaš pač bolje bojevati.«

Ewan se je spačil. Ženskica je tako rekoč raztrgala njegovo moškost. Pod njenimi očitki se mu je tič dobesedno skrčil. V

njem sta se borila jeza in ogorčenost. Nato je opazil, da se ji trese spodnja ustnica in da ga preplašeno gleda.

»Ah, dekle!« je vzdihnil. »Res sem te naskočil kot hlapec prvo žensko.«

Lica so se ji rožnato obarvala. Zaradi svoje robotosti bi se najraje tolkel po glavi. Prste si je zaril v lase.

»Bila si devica. Verjetno bi te bolelo tako ali drugače. A vseeno bi se lahko potrudil, da bi ti bilo prijetnejše.«

»Če bi bilo prijetnejše, bi mi bilo bolj všeč,« je potrto pripomnila.

Ewan je zaklel. Kako hudo jo je bolelo? Vedel je, da ji ni dal ne užitka ne potrpljenja. Takrat se je samo zavedal, da si jo mora čim prej vzeti. Ni imel časa za zapeljevanje sramežljive device. Toda ta se je spremenila v trmasto in neubogljivo ženo.

»Mairin, s tabo sem moral spati, sicer poroka ne bi bila veljavna. Nisem mogel tvegati, da bi se kaj zgodilo. Če bi prišla v roke Cameronu, bi lahko zahteval razveljavitev najinega zakona. Vzel bi si te in ti naredil otroka, da bi dosegel svoje.«

Ustnica ji je vztrepetala. Zazrla se je v prste, s katerimi je nemirno zvijala krilo.

Izkoristil je njeno zbežanost in se ji približal. Iztegnil je roko in jo prijel za dlani. Bila je manjša in mehkejša. Zazdela se mu je zelo krhka. Zbal se je, da je bil pregrob z njo in da jo je ranil.

Ne bi smel čutiti krivde, ker je spal s svojo ženo. Konec koncev je bila to njena zakonska dolžnost. Morala bi ga zadovoljiti, kadarkoli bi se mu zahotelo. Ko pa se je spomnil njenih solznih oči, ga je stisnilo v želodcu.

»Zdaj ne bo več tako.«

Dvignila je glavo in se mu zazrla v oči. »Ne bo?« je začudeno namrščila čelo.

»Ne, ne bo.«

»Zakaj ne?«

Krotil je jezo in se opomnil, da mora biti nežen z njo.

»Ker se znam kar dobro ljubiti,« je dejal. »To ti bom tudi dokazal.«

Razprla je oči. »Res?«

»Res.«

Odprla je usta in hotela stopiti korak nazaj. Stisnil ji je roke in jo povlekel k sebi. Na koncu si jo je prižehl na prsi.

»Pokazal ti bom, kako zelo dober ljubimec sem.«

»Res?«

»Res.«

Pogoltnila je cmok. S široko razprtimi očmi je začudeno strmela vanj. »Kdaj pa boš to storil, poglavar?«

Sklonil se je in jo poljubil. »Tako zdaj.«

Petnajsto poglavje

Ewan ji je povsem zmešal glavo. V navalu sladkih občutkov se je morala nasloniti nanj. Z vzdihom mu je položila dlani na prsi. Njegovemu poljubu se ni mogla upirati. Čutno ji je obliznil spodnjo ustnico, da bi ga spustila vase.

Morda res ni bil najboljši ljubimec, vendar se je znal mojstrsko poljubljati. Kaj, če bi ostala le pri poljubih in pozabila na vse drugo?

»Poljubi me tudi ti,« ji je zamrmral. »Odpri usta. Moram te okusiti.«

Ob njegovem žametnem glasu jo je spreletel prijeten srh. Prsi so se ji napele in ji nabrekli. V nespodobnih delih telesa je začutila nenavadno koprnenje. Kako lahko vzbudi v njej takšne občutke samo s poljubljanjem?

Pobožal jo je po pasu, ramenih in vratu. V dlani je zajel njen obraz. Pod njegovim dotikom je zagorela. Vroči prsti so se ji vžgali v kožo. A vendar je bil tako nežen. S prstnimi blazinicami ji je oplazil lica tako rahlo kot metuljeva krila.

Z jezikom jo je zapeljivo dražil in drgnil. Razprla je ustnice in ga spustila vase. Bil je topel, grob in tako pregrešen. Tega gotovo ne bi smela početi. Ampak porednemu užitku se nikakor ni mogla upreti.

Tudi ona ga je morala okusiti. V sencih, v glavi in v vsem telesu ji je utripalo od poželenja. Skušnjava je bila preprosto premočna. Sramežljivo mu je obliznila ustnice. Ko je zagodrnjal, se je preplašeno odmaknila.

Takoj jo je potegnil nazaj k sebi. S požrešnim poljubom se je polastil njenih ust. Ostala je brez sape in brez pameti.

»Še enkrat!« je šepnil. »Okusi me.«

Očitno ni imel prav nič proti njenemu jeziku. Previdno mu je spet oplazila ustnico. Odprl je usta in jo vsrkal vase.

Opogumljena je prodirala v vročo in vlažno notranjost. Ob čisti mesenosti preprostega poljuba je zadrževala. Počutila se je golo in ranljivo, kot bi se že prepustila njegovi strasti in obležala pod njim. V trenutku si ga je goreče zaželela. Hotela ga je čutiti na sebi, njegovo telo na svojem. Od napetega pričakovanja je bila vsa razvneta. Koža ji je nenadoma postala pretesna.

»Tokrat te bom slekel, kakor se spodobi,« je šepnil in jo potisnil proti postelji.

V glavi ji je vladala velika zmeda. Komaj je lahko razmišljala. Namrščila se je in ugotovila, da se mož zadeve spet loteva napačno. Ga bo morala vse življenje popravljati?

»Jaz bi morala sleči tebe. To je moja dolžnost,« ga je nejevoljno poučila.

»Samo, ko ti ukažem,« jo je z nasmeškom poučil. »Nocoj te želim počasi slačiti. Užival bom vsak trenutek. Dekle, zaslužiš si takšno zapeljevanje. Doživela boš pravo poročno noč. Rad bi zavrtel čas nazaj. Toda tega, žal, ne morem storiti. Lahko ti le obljubim, da bo nocoj veliko lepše.«

Z iskreno obljubo jo je pretresel do obisti. Prijel jo je za obleko in ji razgalil ramo. Osuplo je pomežiknila. Z ustnicami je sledil črti od njenega vratu do roke.

Počasi jo je razgaljal in poljubil vsak košček razkrite kože. Obleka ji je zlezla do stopal. Pred njim je obstala popolnoma gola.

»Prekrasna si,« je hripavo zamrmral.

S toplo sapo jo je pobožal po goli koži, da se je vsa naježila. Dlan ji je položil na dojko. Ob dotiku je bela polobla otrdela. Bradavička se ji je napela in ji boleče nabreknila. Poželenje jo je zadelo kot strela.

Ewan je sklonil glavo in ji obliznil vzburjeni vršiček. Kolena so se ji zašibila. Sesedla se je na posteljo. Od mehke slamnjače se je malo odbila. Zahahljal se je in se nagnil k njej.

Nežno jo je polegel na hrbet. Dvigal se je visoko nad njo. Zdel se ji je grozno velik in močen. Odkrito je strmel v njeno golo telo. Z dlanjo je tipala in iskala odejo ali karkoli drugega. Počutila se je tako ranljivo, da se je hotela pokriti.

Prijel jo je za roko in jo toplo pogledal. »Dekle, nikar se ne zakrivaj. Saj si prava paša za oči. Še nikoli nisem videl lepše ženske.« S prstom ji je obkrožil pas in obstal na boku. Nato jo je spet pobožal po napetih bradavičkah. »Tvoja koža je mehka in nežna kot svila. Tvoje prsi pa me spominjajo na zrele melone, ki jih moram pokusiti.«

Poskušala je zajeti zrak. Pljuča so jo zbolela od napora. Z vsakim vdihom so se ji prsi bolj stisnile. Dihala je plitvo. Iz trenutka v trenutek je čutila večjo omotico.

Poglavar se je odmaknil od postelje. Zgrabila jo je panika. Kam vendar gre? Začel se je slačiti. Svojih oblačil se je znebil veliko hitreje kakor njenih. Škornje je brcnil z nog. Tuniko in hlače je strgal s sebe ter jih odvrigel na tla.

Ni si mogla kaj, da ga ne bi pogledala. Z očmi ga je požirala od nog do glave. Njegovo surovo in mišičasto telo jo je očaralo. Kožo so mu prepredale stare in nove brazgotine. Nikjer ni imel niti kančka odvečne maščobe. Mišice so se mu napenjale čez prsi. Celo trebuh je imel mišičast in raven. Z leti se je večina moških zredila okoli pasu, njen bojevnik pa ni bil takšen. Prekalil se je v preveč bitkah.

Trdo je pogoltnila in se mu zastrmela v mednožje. Zanimal jo je tisti del, ki ji je povzročil toliko bolečin. Ob pogledu na njegovo vzburjeno in veliko moškost je izbuljila oči. Povsem nagonsko in nehote se je začela umikati nazaj na postelji.

»Ne boj se, Mairin,« ji je zamrmral in se sklonil k njej. »Ne bo te več bolelo.«

»Ne?«

»Ne,« ji je z nasmeškom zatrdil. »Všeč ti bo.«

»Res?«

»Seveda, dekle.«

»No, prav,« je šepnila.

Na ustnice ji je pritisnil topel in nežen poljub. Misel se ji je zdela smešna. A počutila se je varno in spoštovano. Z ljubljemanjem je imela dve povsem različni izkušnji. Ta ... ta je bila zelo prijetna.

Še naprej jo je poljubljal. Z ustnicami se je spustil po bradi, vratu in tilniku za njenim ušesom. Za trenutek je obstal na občutljivem mestu. Vsesal se je v nežno meso in ji grizljal kožo nad žilo.

»Oh!«

Na vratu je začutila, da se je nasmehnil. Ustnic ni nikoli odmaknil od nje. Z obrazom se je nevarno približal njenim dojkam in bradavičkam. Ob spominu na njegov vroči jezik je izbočila prsi.

Ni je dražil, za kar mu je bila hvaležna. Bila je tako napeta od pričakovanja, da bi jo lahko še razneslo. V usta je zajel bradavičko in jo posesal. Usločila je hrbet in mu zarila roke v lase. Sveta nebesa! Kako čudovit občutek.

Sesal jo je zdaj močno, zdaj rahlo. Z jezikom je obkrožil občutljiv vršiček. Vsake toliko ga je grizljal, da ji je otrdel kot kamenček.

»Sladka, tako sladka,« je zamomljal in se posvetil še drugi dojki.

Zadovoljno je vzdihnila. Zvok je bil bolj podoben nerazločni izjavi kot zadihanemu vzkliku. Hlad v sobi je ni več motil. Imela je občutek, da leži v travi pod toplim poletnim soncem.

V njegovem vročem objemu se je popolnoma stopila.

Med sesanjem jo je pogladil po trebuhu. Z dlanjo se je počasi prebil do njenega mednožja. Takoj ko je začutila prst na intimnem predelu, se je napela kot struna.

»Ššš, dekle! Bodi pri miru! Uživala boš,« ji je obljubil.

Poiskal je posebno občutljivo točko. S prstom je krožil po njej in jo drgnil. Zajela je sapo in zaprla oči. Njegova obljuba se je izpolnila. Vse telo ji je drhtelo od neverjetnega užitka.

Mišice so ji trepetale od napetega pričakovanja. S svojim ljubkovanjem jo je pripeljal na rob prepada, s katerega lahko vsak trenutek strmoglavi.

»Ewan!« je zavpila.

Napol v omotici je ugotovila, da ga je prvič poklicala po imenu.

Izpustil je njeno bradavičko. Prste mu je zakopala v lase in ga zgrabila za glavo. Ko se je zavedela svojega početja, je položila roke nazaj na posteljo. Nečesa se je pač morala okleniti.

Jezik ji je pritisnil na prepono in jo lizal po trebuhu. Prsi so se ji razburjeno dvigale. Iz trenutka v trenutek je globlje in hitreje dihala. Z ustnicami ji je obkrožil popek in se spustil še nižje. Premaknil se je na postelji. Z obrazom se je približal mestu, ki ga je ljubkoval s prsti. Vsa pretresena je spoznala, kaj mu roji po glavi.

Menda ne? Kaj takšnega se gotovo ne spodobi.

A je to vseeno storil.

V usta je zajel njeno vročo sredico. Ob požrešnem in strastnem poljubu se ji je zategnila in ji zaigrala vsaka mišica v telesu. Počutila se je kot od strele zadeta.

To bi mu morala prepovedati. A mu ni mogla. Morala bi ga poučiti o spodobnosti. Sveta nebesa! V resnici si je želela še več. Ni ga hotela ustaviti.

»Prosim, ne nehaj!« je izdabila.

V najbolj skriti kotiček ji je zamrmral: »Ne bom, dekle.«

Noge so ji odrevenele. Moral ji jih je nežno razpreti.

»Sprosti se,« ji je prigovarjal.

Poskušala ga je ubogati. O, kako se je trudila! Toda vse je bilo zaman. S svojimi vročimi usti in jezikom jo je spravljal ob pamet. Začel jo je zapeljivo lizati in sesati tam spodaj. V tre-

buhu jo je prijetno zaščemelo. Oči so se ji zameglile. Roke so ji otrpnile. Z belimi prsti je krčevito stiskala odejo.

Ni se mogla več krotiti. V nasladi se je začela zvijati. Noge so se ji tresle, stegna so ji drgetala. Vse njeno telo je trepetalo.

S hripavim in hrepenečim glasom je zavzdihnil: »Ah, dekle, pripravljena si name!«

Odprla je veke. Strmel je vanjo. Oči so mu vročično žarele.

»Res?« je dahnila.

»Seveda.«

Pomaknil se je navzgor proti vzglavju. S svojo naglico jo je popolnoma presenetil. Prijel jo je za zadnjico in se namestil med njene noge. Čutila ga je ob svojem vhodu. Bil je razvnet in neverjetno trd.

Sklonil je glavo in se zasesal v njene ustnice. Tokrat ga ni nameravala ustaviti ali ga poučevati, kako se je treba pravilno poljubljati. Še preden bi ji ukazal, je odprla usta in ga vzela vase.

»Drži se me,« ji je zamrmral med vročimi in strastnimi poljubi.

Roke mu je ovila okoli širokih ramen. V hrbet mu je započila nohte. Poljubljala ga je in ga okušala. Z vsakim vdihom zraka ga je vsrkavala vase.

Predem bi se zavedela, se je premaknil. Dvignil je boke in spolzel vanjo. Razširila se je in ga sprejela. Sama sebi se je čudila, da gre tako preprosto.

Spet jo je poljubil. S čelom se je naslonil na njenega. Gledala sta se iz oči v oči. Opazila je tanek zelen obroček, ki mu je obdajal temni zenici.

»Sprosti se,« je ponovil. »Ne bo te bolelo.«

Mairin je dvignila glavo in našobila usta v poljub. Z ustnicami sta se samo oplazila in narahlo obdrsnila. »Vem.«

Res je vedela. Globoko v sebi je čutila, da bo tokrat drugače. Nikamor se jima ni mudilo. Z vsemi čuti je uživala in ga spoznavala. Njuni telesi sta se polagoma zlili v eno. V omamni nasladi se je prepustila njegovi moči in potrebi.

Počasi je suval z boki in previdno prodiral vanjo. Telesa ji nista pretresla bolečina ali presenečenje. Čutila je samo nenavadno polnost.

»Skoraj sva že,« je šepnil in šel še globlje.

Široko je razprla oči. Ustavil se je in se ugnezdil v njej. Še dihati ni mogla. Obdajal jo je z vseh strani. Roke je ovil okoli nje. Prižel jo je k sebi in se začel premikati. Z umirjenim in zapeljivim ritmom jo je spravil v norost.

Mišice na hrbtu so mu divje igrale in valovale. V morju strasti je grabila po njem in iskala trdno točko.

Vanjo je suval čedalje hitreje in močnejše. Sapa jima je zastala. V zraku je lebdel omamen vonj po ljubljenu.

»Ovij noge okoli mene,« ji je naročil. »Dekle, močno se me oprimi.«

Oklenila se ga je z vsemi štirimi. Z rokami in nogami sta bila povsem prepletena. Zdelo se ji je, da se ne bosta mogla nikoli ločiti.

V njej je naraščala žgoča sla. Začela se je zvijati od potrebe po sprostivti. Ni mogla več dihati. Pljuča so jo pekla. V pričakovanju je zadrževala sapo. Iskala je in iskala, sama ni vedela, kaj.

Nato se je razletela in razpletla kot nedokončana tapiserija. V grlu se ji je nabiral krik. Preden bi zakričala, ji je Ewan s poljubom zamašil usta.

Telo je ni več ubogalo. Glavo je imela popolnoma prazno. V njegovem objemu je lahko samo čutila in nemočno ležala.

Ni mogla dojeti, kaj se je zgodilo. Z zmedenimi očmi se je zazrla v moža. Na uho ji je šepetal nežne besede. Obraz se mu je spačil od muk. Še enkrat je močno sunil in se zakopal globoko vanjo. Zrušil se je nanjo. S svojo težo jo je prikoval na ležišče. Vanjo je izlil svoje seme.

Z obrazom se mu je pritisnila ob vrat. Še nikoli ni bila tako potešena in sproščena. Najraje bi vse leto preživela v postelji. Ewan je dolgo počival na njej. Nato se je dvignil in se prevalil na bok.

Povlekel jo je k sebi in ji božal lase. Na sence ji je pritisnil poljub. Svoj obraz je prislonil k njenemu.

V svoji zmedi ni razumela, kaj se je ravnokar zgodilo. Nekaj pa ji je bilo popolnoma jasno.

»Ewan?« je šepnila.

Šele čez trenutek se je zganil in ji odgovoril: »Kaj je, dekle?«

»Motila sem se.«

S svojim licem se je podrgnil ob njenega. »Glede česa?«

»Zelo dober ljubimec si.«

Zahahljal se je in jo tesno objel. Široko je zazehala. Nato se je privila k njemu in zaprla oči.

Šestnajsto poglavje

Mairin se je prebudila. Sprva ni vedela, kje je. Pomežiknila je in se poskušala zbrati. V glavi ji je še vedno vladala zmeda. Njeno telo je bilo nekoliko otrdelo in razboleno. A počutila se je presenetljivo prijetno in sproščeno, kot bi se dolgo namakala v vroči vodi.

Skozi okno, ki ga ni zakrival kožuh, je prihajala svetloba. Sonce je bilo že visoko na nebu. Spet je predolgo spala.

Gertie ne bo vesela, da je zamudila zajtrk. Očitno se bo najedla šele pri opoldanskem obedu. Morda pa je tudi poldne že minilo.

V tistem trenutku se je spomnila dogodkov pretekle noči. Po vsem telesu jo je toplo spreletelo. Obraz ji je zalila vročina. Hitro je sedla – in ugotovila, da je popolnoma gola. Pograbila je odejo in se pokrila do brade. A takoj zatem se je spet odkrila.

Saj je sama v sobi, se je jezila nase. Nihče je ne more videti. Kljub temu je splezala s postelje in se naglo oblekla.

Lase je imela razmršene. Dlani si je položila na vroča lica. Verjetno je rdeča kakor kuhan rak.

Poglavarju je dejala, da ni preveč dober ljubimec. Grdo se je zmotila. Z njo je počel stvari, ki si jih nikoli ni zamišljala. Kam vse je zašel z ustnicami in jezikom!

V zadregi je spet zardela in zaprla oči. Kako mu bo lahko še kdaj pogledala v obraz?

Mairin je oboževala mater Spokojnost. Zaupala ji je bolj kot komurkoli drugemu. Opatinja je bila vedno prijazna in potr-

pežljiva, čeprav jo je mlada varovanka zasipala z vsemi mogočimi vprašanji. Nunina neizmerna potrpežljivost se je lahko primerjala samo z Jobovo. Toda čedalje bolj očitno je postajalo, da ji samostanska prednica o ljubljenju in poljubljanju ni povedala vsega.

Mairin se je namrščila in tuhtala, kako zelo so se opatinjini nauki razlikovali od resničnega spolnega občevanja. Če se je mati Spokojnost motila o poljubljanju in ljubljenju, kje bi ga še lahko polomila? Nenadoma se je počutila grozno nevedno in neizkušeno.

Nevednosti ni dobro prenašala. Odločila se je, da se bo morala izobraziti. Christine ni mogla vprašati za nasvet – bila je premlada in neporočena. Gertie je imela preoster jezik. Poleg tega bi se ji le smejala in jo nagnala iz kuhinje. Torej je ostala samo Maddie. Bila je starejša in tudi bolj izkušena. Poleg tega je imela moža. Gotovo ji lahko zaupa kaj ljubezenskih nasvetov ter rzsodi, kdo ima prav in kdo se moti.

Načrt se ji je zdel dober. Razčesala si je lase in jih spletla v kite. Pred ljudmi se ni mogla pojaviti vsa razmršena, kot da se je vso noč divje ljubila. Iz sobe se je odpravila k stopnicam.

Na njeno jezo jo je v dvorani čakal Cormac. Takoj ko je vstopila, je vstal od mize in se ji pridružil. Grdo ga je pogledala, vendar se ji je samo nasmehnil in jo pozdravil.

Ni ga hotela še spodbujati. Raje se je delala, da ga ne vidi. Zavila je proti kuhinji in se pripravila na Gertijino pridigo. Na kuhinjskem pragu je obstala in opazovala hrušč.

Lonci so grozno ropotali, ponve pa žvenketale. Gertie je jezno kričala na eno od kuhinjskih dekel.

Sitne kuharice si ni upala prositi za prigrizek.

»Uh, Cormac?«

»Da, gospa?«

»Zaspala sem zajtrk. Ali bo kmalu kosilo?« Hitro je pristavila: »Sinoči dolgo nisem mogla zatisniti očesa.« Bojevniku pač ni mogla priznati, kaj oziroma kdo jo je držal pokonci.

Z dlanjo je skrtil nasmešek in se poskušal zresniti. Ob njegovem pomenljivem pogledu se je zasrepela vanj.

»Gotovo je vse obesil na veliki zvon,« je zamomljala.

»Kako, prosim, gospa?« je vprašal Cormac in se sklonil k njej.

»Nič, nič.«

»Vsak čas bomo sedli k obedu. Do poldneva manjka še kakšna ura. Če pa želite, lahko Gertie prosim za pladenj s hrano.«

Ob omembi hrane ji je zakrulilo v trebuhu. Ko pa se je znova ozrla proti kuhinji in zaslišala glasen tresk, si je hitro premislila.

»Ne, ne. Saj lahko počakam. Tako in tako imam druge opravke.«

Odločno se je odpravila naprej. Upala je, da bo Cormac razumel namig in se ji spravil izpod nog. A še vedno ji je sledil, ko se je spustila po vhodnih stopnicah.

Zunaj je sijalo močno sonce. Kljub temu je bilo precej hladno. Pozabila je vzeti plet, ki ji ga je pustila Maddie. Ni se ji ljubilo vrniti ponj v sobo. Razen, če bi ...

Obrnila se je proti bojevniku in se mu sladko nasmehnila: »V poglavarjevi sobi sem pustila ogrinjalo. Jutro je precej hladno. Mi ga lahko, prosim, prineseš?«

»Seveda, gospodarica. Ne smete se prehladiti. Poglavar ne bi bil vesel. Tukaj me počakajte, da vam ga prinesem.«

Ubogljivo je obstala, dokler ni izginil v stolp. Takoj nato je odhitela iz trdnjave in se izognila dvorišču. Na poti je ustavila dve ženski in ju vprašala, kje bi lahko našla Maddie. Po jutranjih dolžnostih se je očitno vrnila v svojo kočo. Mairin se je hitro napotila proti vrsti hišk na levi strani utrdbe.

Ko je prišla do Maddijinih vrat, je globoko vdihnila in potrkala. Služabnica ji je odprla in se začudila ob pogledu nanjo.

»Gospodarica! Vam lahko kako pomagam?«

Mairin se je ozrla čez ramo in se prepričala, da ji Cormac ne sledi.

»Seveda. Rada bi te prosila za nasvet,« je tiho dejala. »Na štiri oči.«

Maddie se je umaknila nazaj in jo spustila v kočo. »Seveda. Kar naprej, prosim! Boste kaj prigriznili? Na ognju imam zajčjo obaro. Mož rad poje kaj toplega za kosilo. A ga še nekaj časa ne bo domov.«

Ob spominu na zamujeni zajtrk in kruleči želodec je zadovoljno vdihavala kuhinjske vonjave.

»Če ti ni pretežko. Zamudila sem zajtrk, ker sem zaspala,« je potrto priznala.

Maddie se je nasmehnila in ji pomignila proti ognjišču. »Slišala sem, da je bila Gertie zjutraj sitna, kot bi na koprivah sedela.«

Mairin je pokimala in pristavila: »Sploh si nisem upala vstopiti v kuhinjo, da mi ne bi odgriznila glave.«

Maddie ji je odmaknila stol in jo posedla za mizo. Nekaj obare je odlila v skledo. Postregla je gostji in ji sedla nasproti.

»No, gospodarica, kaj bi radi vedeli?«

Preden bi lahko odprla usta, je potrkalo. Maddie je z namrščenim obrazom vstala in odprla vrata. Takoj nato se je vrnila s Christino in Bertho, ki je ob pogledu na Mairin izbuljila oči.

»O, gospodarica!« je vzkliknila Christina. »Maddie sva prišli vprašat, ali vas je morda videla. Cormac je na noge spravil vso trdnjavo, da bi vas našli.«

»Poslala sem ga po svoj plet, da bi lahko obiskala Maddie in jo vprašala za nasvet,« je zavzdihnila. »Gre za zasebno reč, ki še daleč ni primerna za njegova ušesa.«

Bertha se je široko nasmehnila: »Torej nama ni treba povedati, kje ste.«

Mairin je zadovoljno prikimala in pričakovala, da bosta obiskovalki odšli. Toda sedli sta za mizo in napeto prisluhnili.

»Gospa, kaj bi me radi vprašali? Z veseljem vam bomo pomagale. Saj ste naša gospodarica.«

»Gospodarica je rekla, da gre za zasebno reč,« ju je okarala Maddie.

Mairin je pokimala: »Seveda. Zadeva je zelo občutljiva.«
Na lica ji je planila vročina. Gotovo ji je gorel ves obraz.

»Aha, za ženske stvari gre!« je ugotovila Bertha. »Dekle, saj nam lahko poveste. Znamo držati jezik za zobmi.«

Maddie je pokimala. Christina pa je samo debelo gledala.

»No, zakaj pa ne? Konec koncev več glav več ve,« se je nazadnje vdala Mairin. »Begata me dve različni mnenji o eni in isti stvari. Veste, mati Spokojnost me je poučila, kako poteka ljubljenje.

»Sveta pomagalka!« je zamomljala Bertha. »Dekle, samo ne recite, da ste vse izvedeli od stare opatinje.«

Mairin se je osupla zastrmela vanjo. »Seveda sem! Kaj pa drugega? Mati Spokojnost se spozna na vse mogoče. Ne bi mi lagala. Morda sem samo kaj pomešala. Veliko navodil mi je dala.«

Maddie je zmajala z glavo in nejevoljno tlesknila z jezikom.

»Otrok, le povejte, kaj vas zanima? Mati Spokojnost je gotovo mislila najboljše, vendar vam ni mogla povedati vsega.«

»No, razložila mi je, kako se poljublja. Poglavar pa ...« V zadregi je obmolknila.

»Kar nadaljujte!« se je oglasila Christina. Nagnila se je naprej in izbuljila oči od radovednosti.

»No, uporabil je jezik. Mati Spokojnost ni nikoli omenila jezika pri poljubljanju. Glede tega je bila povsem jasna.«

Maddie in Bertha sta se zahahljali in se pomenljivo spogledali.

»Dekle, pa so vam bili poglavarjevi poljubi všeč?« je zanimalo Maddie.

»Seveda,« je pokimala. »Moram priznati, da sem tudi jaz uporabila jezik. Kar sapo mi je vzelo. Tega sploh ne razumem.«

»Poljubljanje z jezikom?« se je začudila Christina in razpirala oči.

Maddie se ji je namrščila in ugotovila: »Dekle, ti si premlada za ta pogovor.« Z zamahom roke jo je spodila iz kože. »Stopi ven in pazi, da nas ne zmoti Cormac.«

Mairin je opazila Christinin pretresen pogled, vendar ni ugovarjala. Dekle je vstalo in zapustilo sobo. Šele ko so se zaprla vhodna vrata, sta se Bertha in Maddie spet posvetili gospodarici.

»Vas zanima samo to?« je vprašala Maddie.

Mairin se je presedla in razmišljala, ali naj pozabi na vse skupaj in se vrne v trdnjavo. Cormac ji jih bo pošteno napel, ker ga je zapustila.

»Kar izkašljajte se, dekle!« ji je prijazno prigovarjala Bertha. »Vprašajte, karkoli vas zanima. Ne bova vas opravljali.«

Mairin se je odhrkala in jima priznala: »Poglavarju sem omenila, da ni preveč dober ljubimec.«

Obe ženski sta bili najprej videti zgroženi. Nato sta planili v smeh. Tako dolgo in tako močno sta se smejali, da so jima solze lile po licih. Mairin je takoj postalo žal, da je sploh kaj zinila.

»Kako pa je poglavar to sprejel?« se je krohotala Maddie.

»Ne preveč dobro,« je zagodrnjala. »Pozneje sem mu povedala, da sem se motila.«

»A res?« se je zasmejala Bertha.

»Očitno vam je dokazal, da se motite,« je odobravajoče kimala Maddie. »Dekle, ne smete mu preveč zameriti poročnega dne. Za vas je bilo prvič. Bolečine vam ne bi mogel kaj prida olajšati. Te stvari je treba čim hitreje opraviti in pozabiti. Tako vsaj jaz mislim.«

»Ampak ...«

»Kaj?« je vprašala Bertha.

»Bilo je nespodobno,« je zamomljala Mairin.

Maddie si je z roko zamašila usta in zadušila smeh. Oči so se ji svetile od nagajivosti. »A bilo vam je všeč?«

»Seveda,« je priznala Mairin. »Počel je marsikaj.«

»Kaj?«

»Uporabil je usta.« Mairin se je sklonila naprej in jima zaupno šepnila: »Tam spodaj. In na mojih ...«

»Vaših prsuh?« je dodala Bertha.

V zadregi je zatisnila oči in pokimala.

Obe ženski sta se zahahljali in se zleknili nazaj.

»Torej dobro ve, kako se stvari streže!« je zadovoljno pripomnila Maddie. »Srečo imate, da ste v posteljo dobili izkušene- ga moškega. Veliko žensk je nima.«

Mairin se je namrščila: »Ne?«

Bertha je odkimala in pristavila: »Tega ne pravite naokoli, prav? Moj Michael je potreboval več let, preden je postal dober. Če se ne bi pogovorila s starejšimi ženskami, še vedno ne bi znal prav.«

»Oh, seveda. Moj Ranold ni bil nič boljši,« je pripomnila Maddie. »Vedno se mu je tako grozno mudilo. Šele ko sem mu hotela odreči svoje usluge, se je začel bolj truditi.«

Mairin se je začelo vrteti. Ženski sta popolnoma sproščeno klepetali o zelo intimnih zadevah. Njo pa je bilo tako sram, da bi se najraje vdrla v zemljo.

Maddie se je iztegnila čez mizo in ji stisnila roko. »Dekle, naj vam dam nasvet,« se ji je nasmehnila. »Če ne zamerite stari ženski.«

Mairin je počasi pokimala.

»Ni dovolj, da se zna moški dobro ljubiti. Tudi ženska si mora pridobiti izkušnje.«

Bertha je odločno pokimala: »Seveda. Čista resnica! Če bo vaš mož zadovoljen v spalnici, ne bo skakal čez ojnice.«

Skakal čez ojnice?! Mairin ju je zgroženo pogledala: »Hočeta reči, da mi poglavar ne bo zvest?«

»Ne, tega ne verjamem. Toda previdnost ni nikoli odveč. Saj si želite zadovoljiti moža. Potešeni moški so tudi veliko bolj ustrezljivi.«

Maddie je lopnila Bertho po rami in se zasmejala: »To je gotovo kot amen v očenašu! Če si kaj želite, ga morate prositi takoj po ljubljenju.«

Mairin si je želela ustrežljivega moža. Zamisel ji je bila zelo všeč. Odkar je začela tuhtati o Ewanovi zvestobi, se ni mogla več otresti skrbi. Saj je ne bi prevaral, ali pač?

»Kaj moram vedeti?« je vprašala Mairin.

»No, omenili ste, da je uporabil usta. Tam spodaj.« Bertha ji je pomenljivo pomežiknila in pristavila: »Dekle, tudi vi lahko storite enako. Zagotovo ga boste čisto obnoreli.«

Mairin je samo debelo gledala. Nato se je zgrozila. Hotela je nekaj reči, vendar je preprosto onemela. Ob Berthinih besedah se ji je pred očmi prikazala jasna slika, ki se je nikakor ni mogla znebiti.

»Kako ...?« Vprašanja ni mogla izustiti. Niti sanjalo se ji ni, kaj naj ju sploh vpraša.

»Dekle si čisto pretresla,« je Berthi očitala Maddie.

Bertha je skomignila: »Nima smisla ovinkariti. Dekle se mora naučiti. Tista mati Spokojnost ji je naredila medvedjo uslugo.«

Maddie je položila svojo dlan na Mairinino. »Bertha hoče reči, da tudi moški uživa v poljubih tam spodaj. Na tiču.«

Maddie, povedati ji moraš prav!« je prhnila Bertha. »Moškemu je všeč, če ga sesaš.«

Mairin je bila prepričana, da ji je z obraza izginila vsa kri. »Poljubljaš? Sesaš?«

»Dekle, vam je bilo všeč, kajne?« jo je opomnila Bertha. »Pri moškemu ni nič drugače. Na sebi rad čuti ženske roke, ustnice in jezik.«

Mairin je uživala v njegovih dotikih – in poljubih. Z jezikom je bil zelo spreten. Takšno ljubljenje ji je ugajalo, naj je bilo še tako nespodobno.

»Naj vzamem v usta njegovega ... njegovega ...« Besede ni mogla niti izreči. »To se gotovo ne spodobi!«

Bertha je zavila z očmi. Maddie pa se je zasmejala.

»Kdo sploh misli na spodobnost med ljubljenjem?« je modro pripomnila Maddie. »Če se hočeš ljubiti spodobno, pač ne moreš kaj prida uživati.«

Bertha je pokimala in stisnila ustnice. »Malce nespodobnosti med rjuhami prav nič ne škodi.«

Mairin skoraj ni mogla verjeti svojim ušesom. O tem bo morala še temeljito razmisliti. Maddie in Berthi se je hotela zahvaliti za nasvete. Toda vse tri je prestrašilo glasno trkanje.

Maddie je vstala in stopila k vratom. Mairin in Bertha sta ji sledili za petami. Mairin je precej dobro slutila, kdo stoji za vrati. Ko pa jih je Maddie odprla, je bila vseeno presenečena.

Namesto jeznega Cormaca je na pragu zagledala Ewana. Roke je imel prekrižane na prsih in je mrko gledal. Zraven njega je stal Caelen. Christina se je držala ob strani in opravičujoče gledala.

»Bi rada kaj pojasnila?« je hotel vedeti Ewan.

Maya Banks je priljubljena ameriška avtorica ljubezenskih romanov. Živi v Teksasu z možem, tremi otroki in številnimi hišnimi ljubljenci. V trilogiji bratov McCabe predstavi tri brate, ki so pripravljene vse postaviti na kocko, zato da bi rešili svoj klan in dedno posest – in se z vsem srcem predali ljubezni.

Ewan McCabe je bojevnik, trdno odločen premagati sovražnika. Zdaj ko je dozorel čas za boj in se pripravlja, da bo z orožjem dobil, kar mu pripada, se v Ewanovih rokah proti njegovi volji znajde modrooka zapeljivka vranje črnih las. Mairin bi resda lahko pomenila odrešitev za Ewanov klan, toda moški, ki ne sanja o ničemer drugem kot o maščevanju, kaj malo ve o tem, kako se zmaguje na ljubezenskem polju.

Mairin, nezakonska kraljeva hči, je rešena iz nevarnosti samo zato, da vzame za moža svojega karizmatičnega in gospodovalnega rešitelja Ewana McCaba. Toda privlačnost, ki jo čuti do robatega Višavca, rodi hrepenenje po njegovem nežnem dotiku; pod njegovo čutno oblastnostjo se prebudi njeno telo. Mairinina duhovna moč, srčnost in strastnost so na pragu vojne velika preizkušnja za neustrašnega bojevnika Ewana McCaba.

V trilogiji bratov McCabe
sta še knjigi:

Mladinska knjiga
ZALOŽBA

ISBN 978-961-01-3353-7

9 789610 133537

29,95 €